

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

1

בפני כב' הרשם הבכיר נועם רף

תובעים

1. וודים זינגרמן
2. דויד אלברט פאיזוב
3. קים פלכה
4. אושרי ממון

נגד

נתבעים

1. אסף אמדורסקי
2. חנה ראובן
3. פליקס אמנו-ניתן פסק דין

2

3

פסק דין כנגד הנתבעים 1 ו-2

4

5

6

כללי:

7

8

1. בפני תביעתם של 4 עובדי רשות ההגירה בטענה של הפרת חוק איסור פרסום לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק").

9

10

11

2. כתב התביעה מייחס אמרה נפרדת לכל אחד מהנתבעים.

12

13

3. התובעים והנתבע 3 הגיעו להסכם פשרה שניתן לו תוקף של פסק דין ביום 24.11.19. משכך, פסק הדין דנא מתייחס לאמירותיהם של הנתבעים 1 ו-2 בלבד (להלן: "הנתבעים").

14

15

16

4. ביום 2.11.20 התנהל דיון הוכחות. במעמד זה נחקרו התובעים והנתבע 1.

17

18

בהסכמת הצדדים בדיון מיום 9.3.20, הנתבעת 2 היתה פטורה מהתייצבות לדיון ההוכחות. הצדדים סיכמו טענותיהם בעל פה.

19

20

האמרות נשוא כתב התביעה:

21

22

5. לטענת התובעים הפרסום המיוחס לנתבעים נעשה בתגובה ל"פוסט" שהועלה ביום 12.8.19 בדף העמותה UCI ובו סרטון ותמונות בו נראים התובעים, צוות של מפקחי ההגירה בפעילות מבצעית.

23

24

25

26

6. הנתבע 1 רשם בתגובתו: "הנאצים פה".

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

7. הנתבעת 2 רשמה בתגובתה: "נבלות ללא בושה".

טענות הצדדים:

8. לטענת התובעים הפרסומים האמורים מהווים לשון הרע ולנתבעים אין טענות הגנה בהתאם להוראות החוק.

9. הנתבע 1 מאשר שרשם את האמרה המיוחסת לו.

10. יחד עם זאת, הנתבע 1 טוען שהאמרה האמורה לא היתה מיוחסת לתובעים עצמם. הנתבע 1 אינו מכיר את התובעים ולא ניתן לקשר בין האמרה בתגובתו לבין התובעים.

11. הנתבע 1 מוסיף וטוען שאמרתו היה בה כדי להביע עמדתו הפוליטית לגבי מדיניות גורמי האכיפה והשלטון כלפי רדיפת מיעוטים, מעצר ילדים על לא עוול בכפם ועלינו כחברה והיא אינה מופנית כלפי התובעים.

12. זאת ועוד, האמרה מתייחסת לצמד מילים שהגה המשורר והמוזיקאי הידוע בשם "גריין" בשנת 1997 עת ראה אור שירו "הנאצים פה".

13. הנתבע 1 חזר בסיכומיו אחר טענותיו בהגנתו ומעבר לכך ניסה להסיט את הזרקור לנושא המדיניות של החברה והמדינה כלפי מבקשי מקלט (ראה לדוגמא עמ' 45, שורה 7-8 לפרוטוקול). לטענות נוספות אלו אין כל קשר להליך שבפני.

14. הנתבע 1 הוסיף וטען בסיכומיו שאין לראות במילה "נאצי" כמילת גנאי שיש בה כדי לפגוע, אלא יש לה משמעות מעבר למשמעות פשיטא, לפיה מי שרצח או היה אחראי לרציחתם של 6 מיליון יהודים, אלא גם לאופן התנהגות מוסרית ותמרוך לנו כחברה.

15. הנתבע 1 מוסיף וטוען שפעל מכח היותו אמן ואיש תרבות מוכר ומשכך חלה עליו חובה מוסרית וחברתית לעשות את הפרסום.

16. לטענת הנתבעת 2, אין יריבות בינה לבין התובעים.

17. הנתבעת 2 אינה מכירה את התובעים, אינה יודעת את שמותיהם ואמרתה מהווה ביקורת לגיטימית נגד ציבור מסוים ונגד מדיניות ממשלתית.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

18. האמרה שמיוחסת לנתבעת 2 מהווה ביקורת על עבודתם הציבורית של התובעים.
19. האמרה שמיוחסת לנתבעת 2 אינה חריגה, אינה קיצונית, מקובלת בשיח ברשתות החברתיות ועל כן אינה מהווה לשון הרע.
20. הנתבעת 2 מוסיפה וטוענת שבהתאם לראיות שהוצגו בבית המשפט, לא ניתן לייחס את אמרתה של הנתבעת 2 באופן שזו מתייחסת למי מהתובעים.
21. שני הנתבעים מתייחסים בסיכומיהם לעובדה שהסרטון נשוא התביעה לא הוצג בפני בית המשפט ולא הובא כראיה.

דיון והכרעה:

22. בתא"מ (צפת) 54888-01-12 מאיר וקנין נגד מוטי מועלם (פורסם בנבו), התייחס בית המשפט לאיזון הזכויות במסגרת דיני לשון הרע, בדברים הבאים:

"ברקע תביעה על פי חוק איסור לשון הרע תשכ"ה - 1965 (להלן – החוק, או – חוק איסור לשון הרע) עומדות שתי זכויות חוקתיות - חופש הביטוי והזכות לשם טוב - הנאבקות ביניהן כאשר פלוני משמיע כלפי אלמוני ביטויים שאינם ערבים לאוזן. בית המשפט העליון קבע כי נקודת האיזון הראויה בין ערכים נוגדים אלו נחתכת על פי משקלם היחסי של ערכים אלו. ברע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.06) (להלן – פרשת בן גביר) קבעה כבוד השופטת פרוקצ'יה כי האיזון מושג כפרי הערכה ערכית - עקרונית תוך יישום הערכה מושגית זו על נסיבותיו המיוחדות של המקרה. היא ציינה כי ערך חופש הביטוי והזכות לשם טוב הם ערכים המצויים באותו מפלס במדרג זכויות האדם, וכי האיזון ביניהם הוא איזון אופקי המניח, כנקודת מוצא, יחסיות ביניהם. באותו פסק דין הזכירה כבוד השופטת ארבל כי שתי החירויות הללו חולקות קורת גג משותפת של הערך החוקתי של כבוד האדם. לעניין העדפת אחת מהזכויות הללו על פני חברתה סבר באותו מקרה כבוד השופט ריבלין (דעת המיעוט), בהסתמכו על פסיקה קודמת, כי בספירה הציבורית יש לייחס לעקרון חופש הביטוי משקל רב יותר במסגרת השיקולים שיש להביא בחשבון לעניין פרשנות ההגנות שבחוק איסור לשון הרע."

23. כך גם האמור בא לכדי ביטוי בת.א. 13358-01-17 חמדני נגד ברק כהן ואח' (פורסם בנבו) שם נקבע:

"דיני לשון הרע משקפים איזון עדין בין זכויות ואינטרסים כבדי משקל, המושכים לכיוונים מנוגדים: הזכות לשם טוב מזה, והזכות לחופש הביטוי (ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

אורבך, [פורסם בנבו] פסקה 16 לחוות דעתו של השופט ע' פוגלמן (8.2.12) (להלן: ע"א דיין-
אורבך)). אשר לזכות לשם הטוב, חוק איסור לשון הרע מגן על כל אדם מפני פגיעה בשמו
הטוב. שמו הטוב של אדם הינו ערך מורכב ומקיף הכולל בין השאר אינטרס לכבוד אישי,
לגאווה אישית ולהכרה אישית בין בני אדם. נקבע כי "...כבוד האדם, ושמו הטוב חשובים
לעתים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר" (ע"א 214/89 אריה
אבנרי נ' אברהם שפירא, פ"ד מג(3) 856, 840 (1989) (להלן: עניין אבנרי)). אכן, "...פגעת
בשמו הטוב של אדם, פגעת בלב ליבו של כבודו, ירדת לחייו, הלבנת את פניו, הידרת שינה
מעניו" (דנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, [פורסם בנבו] פסקה 16 לחוות דעתו
של השופט א' רובינשטיין (בדעת מיעוט) (18.9.14) (להלן: דנ"א דיין-אורבך)). "...שמו הטוב
של אדם – המוניטין שצבר לעצמו במהלך חייו – הוא נכס מקניינו הנרכש לעתים בעמל רב
ולאורך זמן" (ע"א 4534/02 רשת שוקן נ' אילון לוני הרציקוביץ', נח(3) 558, 573 (2004) (להלן:
עניין הרציקוביץ')). פגיעה בשם הטוב יכולה להשליך על מכלול חייו של מי שנפגע
מהפרסום ולשנותם מקצה לקצה. היא עלולה להשפיע על קשריו האישיים; על דרכו
המקצועית; על התנהלותו ואורח חייו; היא עלולה להשפילו ולבזותו בעיני אחרים לעיתים
באופן שלא ניתן לתיקון (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שירנסקי, [פורסם בנבו] פסקה 12
לפסק דינה של השופטת א' פרוקציה (4.8.08) (להלן: עניין נודלמן)). אכן, "...המוניטין של
אדם עשוי לחרוץ את גורלו, לשבט או לחסד" (ע"א דיין אורבך, פסקה 18 לחוות דעתו של
השופט ע' פוגלמן). על הזכות לשם טוב נאמר, עוד: "הזכות לשם טוב היא מיסודות הקיום
האנושי של האדם כיצור חברתי. הצורך בהגנה על כבודו האנושי של האדם בהתייחסותו
לסביבתו היא תנאי הכרחי לחיים בצוותא, להגשמתו העצמית המלאה של הפרט, וליכולתו
למצות את חייו החברתיים והרוחניים. הזכות לשם טוב כחלק מהכבוד האנושי טבועה עמוק
ביסודות ההווה האנושית של האדם, ומקרינה על מערך היחסים בינו לבין הסביבה
העוטפת אותו. היא תנאי הכרחי להגשמת האוטונומיה האישית ולמיצוי יכולותיו של האדם
ותרומתו לחברה. היא מהותית לגיבושו של כבוד עצמי שאדם חש כלפי עצמו, ולכבוד
שהסביבה רוחשת כלפיו. היא מקור כוח עשייה לאדם, ותנאי למיצוי יכולתו, כישרונותיו
והישגיו לטובת החברה. סביבה אנושית הנשלטת על ידי תרבות של השמצות, גינויים
ומתקפות מילוליות הדדיות שלוחות רסן סופה שתביא הרס חברתי פנימי, ובלימה של
התפתחות תרבותית וערכית. מירקם חברתי הרמוני בין בני אדם, הוא תנאי חיוני למימוש
של תהליכי בנין, קידמה, ומיצוי הכוחות והיכולות הטמונים בפרטים לתועלת הכלל. הזכות
לשם טוב של הפרט היא נדבך מרכזי בסדר חברתי הרמוני. היא ניצבת ביסוד משטר הבנוי
על חירות וכבוד האדם. היא מצויה במעמד רם במדרג זכויות האדם" (רע"א 10520/03
איתמר בן גביר נ' אמנון דנקר, [פורסם בנבו] פסקה 12 לחוות דעתה של השופטת א' פרוקציה
(12.11.06) (להלן: עניין בן גביר)).

מן העבר השני, ניצב הערך של חופש הביטוי, שהוא מהערכים המרכזיים והחשובים ביותר
במשטר הדמוקרטי. הוא הוגדר כ"זכות עילאית" (בג"ץ 73/53 חברת "קול העם" בע"מ נ' שר

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

הפנים, פ"ד ז(2) 871, 878(1953); ו-כ"ציפור נפשה" של הדמוקרטיה (ע"פ 255/68 מדינת
ישראל נ' בן משה, פ"ד כב(2) 427, 435(1968)). נקבע כי "...חופש הביטוי הוא זכות עילאית,
העומדת לאדם כחברה דמוקרטית כדי ליתן חרות לרוח האנוש, כדי להיאבק בעריצות
ובסתימת פיות, כדי לאפשר שיח ציבורי בשוק הדעות, כדי לסייע לחרות לגבור על הרודנות
ועל הטוטליטריזם" (רע"פ 10462/03 הלינור הראר נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(2) 70, 90(2005)).
חופש הביטוי מבטא את החשיבות שבמיצוי זכותו של האדם לאוטונומיה אישית ולביטוי
עצמי. "...הוא חיוני להבטחת תקינותו של ההליך הדמוקרטי, הבנוי על הבעת הרצון והדעה
החופשית של כל אדם; הוא מהווה יסוד רעיוני ומעשי לשלטון הנבחר בבחירות חופשיות,
בהליך שעיקרו חופש דעה ובחירה" (עניין נודלמן, פסקה 13 לחוות דעתה של השופטת א'
פרוקצ'יה). חירות הביטוי היא גם אמצעי להגשמת מטרות חברתיות ודמוקרטיות. החלפת
המידע, בעיקר בנושאים ציבוריים, מאפשרת לציבור לגבש את עמדותיו וכך מתאפשר גם
פיקוח יעיל יותר על רשויות השלטון. כמו כן, חופש הביטוי הוא אמצעי יעיל לקידום הידע
וגילוי האמת (עניין אבנרי, בעמוד 857). הובהר כי, "...מידת ההגנה על חופש הביטוי
תיקבע, בין היתר, לפי סוג הביטוי ומאפייניו וכן בהתאם למשקל הזכות המתנגשת בו. ככל
שהביטויים חוסים תחת "ליבת" חופש הביטוי, קרי ככל שחשיבותם להגשמת המטרות
העומדות בבסיס חופש הביטוי גדלה, כן יורחב היקף ההגנה עליהם" (ע"א 6903/12
Canwest Global Communications Corp נ' אלי עוזר, [פורסם בנבו] פסקה 9 לחוות דעתו
של השופט ע' פוגלמן (22.7.15) (להלן: עניין עוזר). (עם זאת, חופש הביטוי אינו חופש בלתי
מוגבל. כחירויות וזכויות אחרות "...אין חופש הביטוי חופש מוחלט ויש שהוא מוגבל ונסוג
מפני חירויות ואינטרסים אחרים שהמשטר הדמוקרטי מכיר בחיוניות הגשמתם. כך, כדי
לקדם את ההגנה על שמו הטוב של אדם נכונים אנו להגביל את ההגנה על חופש הביטוי"
(ע"א 10281/03 אריה (אריק) קורן נ' עמינדב (עמי) ארגוב, [פורסם בנבו] פסקה 9 לחוות דעתה
של השופטת ע' ארבל (2006) (להלן: עניין קורן)).

חוק איסור לשון הרע מבקש להציג מערכת איזונים עדינה בין חירות הביטוי לזכות לשם
טוב (אורי שנהר, דיני לשון הרע, בעמוד 21 (1997) (להלן: שנהר)). יוטעם: "...מתח מתמיד
שורר בין עצמותה ומרכזיותה של הזכות לשם טוב לבין משקלו של חופש הביטוי" (עניין
נודלמן, פסקה 12 לחוות דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה). "...ברוב המקרים מתקיימים
ערכי יסוד אלה זה בצד זה. האיזון ביניהם מחייב שמירה על שורה ארוכה של כללים אשר
יבטיחו ככל הניתן שהפרסום יהיה אמיתי, ענייני, סביר, ושלא יפגע יתר על המידה" (דנ"א
דיין אורבך, פסקה 8 לחוות דעתה של השופטת ע' ארבל). עוד נקבע כי "...נאמן לתפישה
לפיה אין זכויות מוחלטות, אף החוק לא העדיף באופן נחרץ את אחת הזכויות על פני רעותה,
והוא קבע נקודות איזון שונות ביניהן" (שם, פסקה 19 לחוות דעתו של השופט א' גרוניס;
ראו גם: עניין אבנרי, בעמוד 861). נקודת האיזון הראויה בין הערכים המנוגדים "...נחתכת
על פי משקלם היחסי של ערכים אלה. האיזון מושג כפרי הערכה ערכית-עקרונית, תוך
יישום הערכה מושגית זו על נסיבותיו המיוחדות של המקרה" (עניין בן גביר, פסקה 1 לחוות

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

דעתה של השופט א' פרוקצ'יה). אגב כך, נקבע, כי יש להביא בחשבון את מידת העניין
הציבורי שמגלה הפרסום שלגביו נטען כי הוא פוגעני וכן את מידת ההשפעה הפוטנציאלית
שלו על החיים הציבוריים (ראו: עניין אבנרי, בעמוד 863; עניין הרציקוביץ', בעמוד 570).
יש ליתן משקל מיוחד לחופש הביטוי כאשר הדיון בנושא ציבורי ובנוגע לדמות ציבורית,
נוכח חשיבותו של דיון זה להבטחת הליך דמוקרטי חופשי (עניין נודלמן, פסקה 12 לחוות
דעתה של השופטת א' פרוקצ'יה). אולם, לצד זאת, הודגש היטב, כי חופש הביטוי, גם בשיח
הציבורי, "אינו חופש ללא גבולות" (שם, שם).

האיזון העדין האמור בין האינטרסים והזכויות המוגנים בגדר חוק איסור לשון הרע בא לידי
ביטוי באופן שבו עוצבו כלל ההסדרים בחוק איסור לשון הרע (ראו: עניין אבנרי, בעמוד
861). ליבו של חוק איסור לשון הרע, כפי שמלמד שמו, הוא האיסור שנקבע בו על פרסום
לשון הרע. עשיית פרסום כאמור עלולה להוות עוולה אזרחית, ובנסיבות מסוימות, היא
עלולה לעלות לכדי עבירה פלילית (ראו: סעיפים 6 ו-7 לחוק). התנאים הבסיסיים לקיומה
של עוולה אזרחית, שהיא מענייננו במקרה דנן, הם "פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת
הנפגע" (סעיף 7 לחוק). בשלב ראשון יש לבחון אם מתקיימים יסודות ה"פרסום" ו"לשון
הרע" כהגדרתם בסעיפים 1-2 לחוק. נקבע ש"בשלב זה בולט כובד משקלם של השם הטוב,
כבוד האדם ויתר הזכויות המצויות על כך זו של המאזניים" (דנ"א דיין-אורבך, פסקה 20
לחוות דעתו של השופט א' גרוניס). בשלב הבא, יש לבחון האם חלים הסייגים לאיסור
האמור וההגנות שבחוק. בחוק הוגדרה רשימה של פרסומים שהם מותרים, על אף שיש
בהם לשון הרע (סעיף 13 לחוק). בנוסף, נקבעו בחוק הגנות הפוטרות את המפרסם מאחריות
בגין לשון הרע. אלו יחולו על פרסומים שהם אמת ושיש בהם עניין ציבורי (סעיף 14 לחוק);
או על פרסומים שנעשו בתום לב בנסיבות המנויות בחוק (ראו, סעיף 15 לחוק). משמעות
הדברים היא כי המחוקק הגדיר מראש מצבים מסוימים שבהם יהא זה מוצדק להעדיף את
חופש הביטוי והזכויות ואינטרסים ציבוריים חשובים נוספים על פני השם הטוב וכבוד האדם
(שנהר, בעמוד 34 וההפניות שם). כפי שהובהר בפסיקה, "...במקרים אלה ההנחה היא כי
הפרסום הפוגע מגשים ערך או אינטרס אחר בעל חשיבות, באופן שהפגיעה בשם הטוב
נתפשת כ"מחיר נסבל" למען הגשמתו של אותו ערך או אינטרס" (עניין קורן, פסקה 10
לחוות דעתה של השופטת ע' ארבל). על כן, הדיון בעוולת לשון הרע, כרוך במלאכת האיזון
הנכון, בין מימוש תכליתו של חוק איסור לשון הרע, לבין האינטרסים הציבוריים כבדי
המשקל הניצבים מנגד, ובראשם כמובן חופש הביטוי (ראו: רע"א 1239/19 יואל שאול נ'
חברת ניידלי תקשורת בע"מ, [פורסם בבנו] פסקה 38 לפסק דינה של השופטת ד' ברק ארז
(8.1.20) (להלן: עניין שאול)). בסופו של התהליך, אם ייקבע כי המפרסם אחראי בגין לשון
הרע, ולא עומדת לו הגנה מכוח החוק, יידונו הסעדים הרלוונטיים, תוך התייחסות אפשרית
להקלות המנויות בסעיף 19 לחוק".

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

24. בע"א 89/04 נודלמן נגד שרנסקי (פורסם בנבו), קבע בית המשפט את הכללים לניתוח העוולה האזרחית של פרסום לשון הרע לפי שלבים. בית המשפט קבע:

"מהלך הניתוח של טענת הפגיעה בשם הטוב, המוליכה עולה בנזיקין ומזכה בפיצוי, בנוי מארבעה שלבים. ראשית, יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו, על פי אמות מידה מקובלות על האדם הסביר. פרשנות זו יש להשעין הן על מובנם הפשוט של דברי הפרסום המפורשים, והן על האמור "בין שורותיו", כפי שמכלול זה עשוי להתקבל ולהתפרש בעיני האדם הסביר (סעיף 3 לחוק). שנית, יש לבחון האם על פי משמעות זו, מהווים הדברים "לשון הרע" על פי סעיף 1 לחוק, והאם אופן אמירתם מהווה "פרסום" כמשמעותו על פי מבחני סעיף 2 לחוק. בשלב שלישי, יש לבחון את תחולת ההגנות השונות על הפרסום, על פי סעיפים 13 עד 15 לחוק, אשר תחולת מי מהן עשויה לשלול את אחריותו של המפרסם לפרסום לשון הרע. גם שלב זה עשוי לכלול רכיב המתייחס לפרשנות הביטוי ולסיווגו, למשל, כביטוי של עובדה או ביטוי של דעה, לשם התאמתו להגנה הרלבנטית. בשלב הרביעי, אם ממלא הפרסום את תנאי שלושת השלבים הקודמים, נבחנת שאלת הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע. על כל ארבעת שלבים אלה חולש עקרון האיזון החוקתי בין הזכות לשם טוב ולפרטיות לבין הזכות לחופש ביטוי (עניין אמר, שם; עניין הרציקוביץ', שם). איזון זה טבוע עמוק במסגרת התנאים הסטטוטוריים שעוצבו בחוק הן לצורך בירור שאלת האחריות, והן לצורך אומדן הנזק. איזון זה משפיע על פרשנות הוראות החוק ודרך יישומו בכל הקשר."

25. בע"א 751/10 פלוני נגד ד"ר אילנה דיין – אורבך (פורסם בנבו), התייחס בית המשפט פעם נוספת למבחן השלבים בקובעו:

"תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק. רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות - דין התביעה להידחות. אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנים אם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה - אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים (לתיאור שונה במקצת של השלבים ראו בע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי בפסקה 7 [[פורסם בנבו]], 4.8.2008)).".

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

אימרתו של הנתבע 1:

26. להלן אבחן את אמרתו של הנתבע 1 בהתאם למבחן השלבים שקבע בימ"ש כמפורט לעיל.

שלב 1 - האם הביטוי מהווה לשון הרע:

27. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;

בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד;

"מוגבלות" – לקות פיסית, נפשית או שכלית, לרבות קוגניטיבית, קבועה או זמנית."

28. סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע."

29. אין מחלוקת בין הצדדים שהנתבע 1 פרסם את אמרתו "הנאצים פה" בעמוד של עמותה בשם UCI כתגובה לסרטון ותמונות שהועלו באותו העמוד.

30. אציין שהסרטון האמור לא הוצג בפני בימ"ש, אך בהתאם לראיות שהוצגו בפני ניתן לראות בתמונות את ארבעת התובעים לכל אורך "הפוסט" ביחד עם תגובות שונות, לרבות תגובתם של הנתבעים 1 ו-2.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

31. לאור התמונות האמורות והתגובות לאורן, מדובר בפרסום לכל דבר ועניין, שהיה מיועד והגיע לאדם זולת הנפגע.
32. בשלב זה יש לבחון אם האמרה של הנתבע 1 "הנאצים פה" מהווה לשון הרע על פי אחת מ-4 החלופות שמפורטות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק.
33. הלכה היא שהמבחן לבחינתו של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי. דהיינו, בית משפט יבחן כיצד נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר.
34. בתא"מ 13358-01-17 חמדני נ' כהן (הוזכר לעיל) קבע בימ"ש בעניין זה :
- "על כן, לא הכוונה או המניע שמאחורי הפרסום הם שיצביעו על קיומה של לשון הרע, אלא המסר עמו הוא מותיר את המאזין ואת הצופה, שהרי עיקרון חשוב בעוולת לשון הרע הוא, שאין כל צורך להוכיח יסוד נפשי כלשהו (שנהר, בעמוד 143). מכאן, עולה כי ניתן להטיל אחריות על נתבע בלשון הרע, גם אם לא העלה על דעתו שהדברים שפרסם מהווים לשון הרע. על התובע להוכיח אך את היסוד העובדתי, היינו, שהנתבע פרסם לשון הרע הפוגעת בו או שהוא נושא באחריות לפרסום כזה. לצד זאת, נקבע כי הכוונה בפרסום "..." יכול שתשפיע על הבחינות האחרות המתבקשות בחוק אך לא על שאלת עצם קיומה של לשון הרע" (ע"א דיין-אורבך, פסקה 83 לפסק דינו של השופט א' ריבלין). ביישומו של המבחן האובייקטיבי, השאלה היא "..."מהו המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, והאם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו הטוב של התובע" (ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, פ"ד נו(2) 606, 617 (2002) (להלן: עניין אפל)). מכאן, הודגש היטב בפסיקה כי "...פרשנות הפרסום תיעשה על-ידי בית-המשפט תוך עיון בפרסום עצמו בלא להיזקק בדרך-כלל לעדויות ולראיות בשאלת משמעות הפרסום" (שם, שם). כלל זה המחייב פרשנות על-פי המשמעות הרגילה והטבעית של הדברים, שולל במשתמע גם הזדקקות למקורות פרשניים שאינם בידיעת "האדם ברוחב" (שנהר, בעמוד 110-111).
35. בע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ נ' חברת חשמל (פורסם בנבו) נקבע :
- "המבחן בדבר קיום לשון הרע לפי סעיף 1 איננו מתמצה בתחושת העלבון הסובייקטיבית של הפרט, עליו נסב הדיבור או הכתב המייחס לו דברים פוגעים, אלא יסודו אובייקטיבי, היינו מה השפעתם או זיקתם של דברי לשון הרע להערכה לה זוכה הפרט-התובע בעיני הבריות (ע"א 56/66, רבינוביץ נ' מירלין, (1), בע' 1226 ; ע"א 65/534, דיאב נ' דיאב, (2), בע' 274). איסור לשון הרע בא לעגן בחוק חרות את זכותו של כל אדם, כי הערכתו בעיני אחרים לא תיפגם ולא תיפגע על-ידי הודעות כוזבות בגנותו (דברי השופט L.J. Scrutton, במשפט

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

1 Youssoupoff v. Metro-Goldwyn-Mayer Pictures, Ltd. (1934) 50 T.L.R. 581, 584,
2 בהם הפנה לפסק הדין בענין (18) 491, 503, 8 Q.B.D. (1882) (Scott v. Sampson)
3
4 האמור בא לכדי ביטוי גם בתא"מ 39963-02-17 דגן נ' קווה (אוזכר לעיל) שם נקבע:
5

6 "לכן, אין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם מצד אחד ואין חשיבות לשאלה
7 כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים מהצד השני. המבחן הקובע הוא: "מהו
8 המובן שהאדם הסביר והרגיל היה מייחס לפרסום, והאם היה באותו מובן כדי לפגוע בשמו
9 הטוב של התובע. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לדרך בה הובן הפרסום על-
10 ידי הטוען לפגיעה בו" (דברי כב' השופטת ביניש בע"א 1104/00 אפל נ' חסון, נו(2) 607).
11

12 בתא"מ 39963-02-17 בחן בימ"ש באופן נרחב את הביטוי "נאצים" בקובעו שהביטוי אינו
13 חוסה תחת עקרון חופש הביטוי, בדברים הבאים:
14

15 "בעניין בן גביר לעיל, בדעת הרוב מפי כבוד השופטת (בדימוס) א. פרוקצ'יה נאמר בפירוט
16 רב כי עקרון חופש הביטוי הוא מן הנעלות שבזכויות האדם אולם חופש זה אינו מוחלט אלא
17 מוגבל בזכויות יסוד אחרות של הפרט, וביניהן הזכות לא להיפגע מן הביטוי המבזה
18 והמשפיל "נאצי" ...
19

20 "משקלם היחסי של הערכים הנוגדים, כשהם מיושמים על נסיבותיו של מקרה זה, מביא,
21 לטעמי, למסקנה כי הביטויים הפוגעניים שהושמעו בפי המשיב כלפי המבקש במסגרת
22 השיח הציבורי מפרים את איסור לשון הרע ואינם חוסים בצל אחת ההגנות המוכרות
23 שיסודן בהגנה על חופש הביטוי... המושג "נאצי" בעידן שלאחר מלחמת העולם ושואת
24 יהדות אירופה מבטא בעיני אדם בן-תרבות את התגלמותה של החייתיות שבאדם; הוא
25 משקף בעיני יהודי, באשר הוא, את שאול התחתיות אליו עשויה להגיע שנאת אדם על רקע
26 תורה גזענית חשוכה, ואת מקור הטרגדיה האנושית הנוראה שהעם היהודי נפל קרבן לה
27 אך לפני מספר עשורים. למושג "נאצי" משמעות בעלת עוצמה שלילית ייחודית בעיניו של
28 יהודי כפרט, ובעיניה של החברה בישראל שקמה על הריסות יהדות אירופה שהושמדה
29 בשואה...
30

31 מושג זה לא איבד עד עצם היום הזה מעוצמת משמעותו ההיסטורית הנוראה, ולא התנתק
32 ממנה חרף השנים שחלפו. כשהוא מושמע, הוא מכה בזכרון הלאומי של הציבור ושל הפרט
33 גם יחד. הוא מעלה מנבכי השאול את הנוראה שבתופעות אנוש, ואת האפלה שבטרגדיות
של הגורל היהודי...
34

35 מושג הנאציזם ניצב, איפוא, כאנטי-תיזה לגרעין הקשה הטמון בתפיסת הקיום הדמוקרטי
של החברה בישראל; השימוש בו לצורך פגיעה בדימויו של אדם הוא מן הקשים שבגינויים.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

עוצמת ההשפלה והביזוי המתלווים לדימוי כזה היא עמוקה, והוא אינו דומה באופיו לכל
גינאי אחר, ויהא פוגעני ככל שיהא...

כיננוי של אדם בישראל "נאצי", והשוואתו למי שנימנה על החשוד שבמשטרים בעידן
המודרני, מקוממת בעומק העיוות שבה, ומעוררת תחושת ביזוי והשפלה. מושג זה לא איבד
גם בשפת הרחוב את המישקע האסוציאטיבי הקשה הנלווה לו בהקשרו ההיסטורי.
האפשרות כי אומר הדברים לא התכוון לייחס להתבטאויותיו הפוגעניות את מלוא עומק
המטען השלילי הנלווה להם בעיני הנפגע ובעיני ציבור השומעים, אינה מעלה ואינה
מורידה לענין טיב הפגיעה ועוצמתה בהקשרם האובייקטיבי, ובעיני האדם הסביר, והקשר
זה הוא המבחן הקובע...

הכינאי "נאצי" שבו כינה המשיב את המבקש הוא, איפוא, בוטה ופוגעני עד מאד, ויש בו
כדי לבזותו ולהשפילו. הוא נתפס כך לא רק בעיני הנפגע בלבד, אלא גם במושגי האדם
הסביר, המשקף את התייחסות הציבור למטען שביטוי זה נושא עימו.

בית המשפט הוסיף והתייחס לפסיקה לאורך השנים בקובעו:

"לאורך השנים, הפסיקה קבעה כי שימוש בביטויים הקשורים לשואה או ייחוס תכונות
נאציות לאישיותו של אדם מהווה לשון הרע.

(י' קרניאל "גזענות, תקשורת ולשון הרע- האם מותר לומר על גזען שהוא נאצי?" המשפט 19
(תשס"ה)); (ת"א (י-ם) 552/84 אליקים העצני נ' יגאל תומרקין, [פורסם בנבו] פ"מ תשמ"ז(2)
347, 351; ע"א (ת"א) 52910-09-12 הולצמן נ' שפטל [פורסם בנבו] (29.10.13); תא (ת"א)
29244-06-14 לאה כהן נ' ברוריה בן חמו צור [פורסם בנבו] (06.08.17); תא (ת"א) 78285/96
אפרים חירם "פיחוטקה" נ' ד"ר יקותיאל שרעבי "קותי" [פורסם בנבו] (7.02.02);
תא(ת"א) 33239-07-12 יורם שפטל נ' נתן זהבי [פורסם בנבו] (29.09.13); תא(י-ם) 1999/86
ח"כ שולמית אלוני נ' שבועון "המחנה היהודי" [פורסם בנבו] (05/09/90).

38. מקובלת עלי עמדתו של בימ"ש בתא"מ 39963-02-17 לפיה השימוש במונח "נאצי" אינו יכול
לחסות תחת הגנה של חופש ביטוי ועל כן הינו מהווה לשון הרע.
יש בשימוש במונח זה כדי להשפיל אדם בפני הבריות לעשותו מטרם לשנאה, לבוז וללעג
מצדם.

39. אין להתעלם גם מכך שעסקינן ב-4 תובעים שעבדו (3 עדיין עובדים) ברשות ההגירה והתמונות
שהוצגו בפני צולמו במהלך ביצוע עבודתם. לפיכך, יש באמרתו של הנתבע 1 גם כדי לבזות את
התובעים בשל מעשיהם או התנהגותם ואף כדי לפגוע במשרתם כעובדי ציבור.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

- 1 אוסיף ואציין שהנתבע 1 לא הציג בפני ביהמ"ש פסיקה כלשהי שיש בה כדי לייחס לאמרה
2 "נאצים" מובן אחר מלבד זה שנתפס על ידי האדם הסביר כביטוי בוטה ופוגעני עד מאוד,
3 שיש בו כדי לייחס את התכונות השפלות ביותר לאותו האדם בעיני האדם הסביר.
4
- 5 41. איני מקבל את טענתו של הנתבע לכך שיש באמרתו כדי לחזור אחר שירו של המוזיקאי הידוע
6 בכינוי "גריין" משנת 1997 ובכך להכשיר את דבריו. האמור אינו עומד במבחן האובייקטיבי
7 של האדם הסביר, שספק אם מלבד קומץ אנשים אשר עיסוקם בתחום המוזיקה יכול לעשות
8 את ההקשר האמור.
9 יתרה מכך, אוסיף ואציין שהנתבע 1 לא ציין באמרתו שמדובר בציטוט משיר מסוים.
10
- 11 42. כך גם איני מקבל את טענתו של הנתבע 1 לכך שהפרסום היה כתגובה לכותרת "הפוסט"
12 שלטענתו היתה "ההגירה פה ברחוב...".
13
- 14 43. ראשית, למרות שהנתבע 1 טוען שמן הראוי שהתובעים הם אלו אשר היו צריכים לצרף את
15 כל עמוד הפוסט לכתב תביעתם, דעתי אינה כדעתו של הנתבע 1.
16 עסקינן בטענה של הנתבע 1 שככל שברצונו היה להפנות את בימ"ש לכותרת "הפוסט" מן
17 הראוי שהוא זה שיכול היה וצריך היה לצרף כותרת זו כחלק מראיותיו.
18 הנתבע 1 לא עשה כן והלכה היא שאי הבאת ראיה תעמוד לרעת הצד שנמנע מלהביאה.
19
- 20 44. נוסף בזאת, גם אם היתה מוצגת כותרת "הפוסט" עדיין אין באמרתו של הנתבע 1 "הנאצים
21 פה" כדי ללמדנו על התייחסות כלשהי מצדו דווקא לכותרת הפוסט ולא לתובעים שתמונתם
22 הופצה במסגרת פוסט זה.
23
- 24 45. לאור המפורט לעיל, הנני רואה באמרתו של הנתבע 1 "הנאצים פה" כפרסום וכלשון הרע
25 ביחס לתובעים.
26
- 27 **שלב 2 – פרסומים מותרים:**
28
- 29 46. בשלב זה יש לבחון האם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים)
30 שקבועות בסעיף 13 לחוק.
31
- 32 47. סעיף 13 לחוק קובע:
33 **לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי –**
34

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

1 פרסום לפי סעיף 28 לחוק-יסוד: הכנסת, או פרסום המוגן לפי סעיף 1 לחוק חסינות
2 חברי הכנסת, זכויותיהם, וחובותיהם, תשי"א-1951;

3
4 (2) פרסום בישיבת הממשלה;

5
6 (3) פרסום על ידי הממשלה, או חבר ממשלה בתוקף תפקידו, או פרסום על פי הוראת
7 הממשלה או הוראת חבר ממשלה בתוקף תפקידו;

8
9 (4) פרסום על ידי מבקר המדינה בתוקף תפקידו או פרסום כאמור מטעמו;

10
11 (5) פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או
12 מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי
13 בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור;

14
15 (6) פרסום על ידי חבר ועדת חקירה, כמשמעותה בסעיף 22 לחוק יסוד: הכנסת או
16 בפקודת ועדות חקירה, שנעשה תוך כדי דיון בפני הועדה, או בדין וחשבון שלה, או פרסום
17 על ידי אדם שענינו משמש נושא לחקירת הועדה, בא כוחו של אדם כזה או עד, שנעשה
18 תוך כדי דיון כאמור;

19
20 (7) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע כאמור בפסקאות (5) או (6) בישיבה
21 פומבית, ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21;

22
23 (8) דין וחשבון נכון והוגן על מה שנאמר או אירע בישיבה פומבית של ארגון בין-לאומי
24 שמדינת ישראל חברה בו, של ועידה בין-לאומית שאליה שלחה ממשלת ישראל נציג, של
25 בית דין בין-לאומי, או של מוסד ממוסדותיה הנבחרים של ההסתדרות הציונית העולמית
26 - הסוכנות היהודית לארץ ישראל;

27
28 (9) פרסום שהמפרסם חייב לעשות על פי דין או על פי הוראה של רשות המוסמכת לכך
29 כדין או שהוא רשאי לעשות על פי היתר של רשות כאמור;

30
31 (10) העתק או תמצית נכונה והוגנת ממרשם המתנהל על פי חיקוק או ממסמך אחר
32 הפתוחים על פי חיקוק לעיון כל דורש;

33
34 (11) פרסום נכון והוגן - מלא, חלקי או תמציתי - של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות
35 האמורות בפסקאות (1), (3), (4), (7), (8), (9) או (10), ופרסום חוזר כאמור של מה שפורסם
36 בישיבת הממשלה והממשלה התירה לפרסמו.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

48. אין בטענותיו של הנתבע 1 כל טענה שהפרסום נכנס בגדר אחד מפרסומים מותרים אלו.

שלב 3 – הגנת אמת בפרסום והגנת תום הלב:

49. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

50. אין ספק ואף לא נטען כי יש לייחס למי מהתובעים היותו "נאצי".

51. אשר על כן, לא עומדת לנתבע טענת אמת בפרסום.

52. בכל הנוגע לטענת תום הלב, סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע קובע:

במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

(1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע, או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

(3) הפרסום נעשה לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנאשם או הנתבע, של האדם שאליו הופנה הפרסום או של מי שאותו אדם מעונין בו ענין אישי כשר;

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

(5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע –

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

1 (א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור

2 בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

3
4 (ב) כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או כעד בישיבה

5 פומבית של ועדת חקירה כאמור בסעיף 13(6),

6
7 או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

8
9 (6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם

10 או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת - הבעת

11 דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או

12 פעולה;

13
14 (7) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגותו או אפיו של הנפגע בענין שבו הנאשם או

15 הנתבע ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, והפרסום היה מוצדק על ידי היותו ממונה

16 כאמור;

17 (8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה

18 על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע

19 או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על

20 פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה.

21
22 (9) הפרסום היה דין וחשבון נכון והוגן על אסיפה פומבית או על אסיפה או ישיבה של

23 תאגיד שלציבור היתה גישה אליה, והיה בפרסומו ענין ציבורי;

24
25 (10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן;

26
27 (11) הפרסום לא היה אלא מסירת ידיעה לעורך אמצעי תקשורת או לנציגו כדי שיבחן

28 שאלת פרסומה באמצעי התקשורת;

29
30 (12) הפרסום נעשה בשידור רדיו או טלוויזיה שלא הוקלט מראש והנאשם או הנתבע הוא

31 מי שאחראי לפי סעיף 11 והוא לא ידע ולא יכול היה לדעת על הכוונה לפרסם לשון הרע.

32
33 53. הנני רואה בפרסום "הנאצים פה" כביטוי שמתייחס לתובעים עצמם ולא כפרסום שמתייחס

34 למדיניות כלשהי של המדינה או רשות ההגירה.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

54. ראשית, הפרסום נעשה תחת תמונותיהם של התובעים ולא במסגרת התייחסות בדף כללי בנוגע למדיניות האכיפה של רשות ההגירה ומדינת ישראל.
55. נוסף בזאת, אין בביטוי "הנאצים פה" כדי להרחיבו כתגובה למדיניות כלשהי. ככל שהנתבע 1 היה מבקש לעשות כן, מן הראוי שהיה מנסח את תגובתו באופן אחר ובדרך שממנה יכול היה האדם הסביר להבין וללמוד שמדובר על ביקורת כלפי מדיניות ולא התייחסות ישירה לתמונותיהם של התובעים. הנתבע 1 לא עשה כן.
56. הנתבע 1 ידע היטב על קיומם ועבודתם של התובעים. תגובתו באה לעולם רק לאחר שהועלו תמונותיהם "לפוסט".
57. האמור בתגובתו של הנתבע 1 "הנאצים פה" לא היה בו כדי להטיל עליו חובה מוסרית, חוקית או חברתית להשתמש בביטוי זה ביחס לתובעים. הפרסום לא נעשה על מנת להגן על עניין אישי כשר של הנתבע 1 ולא היווה הבעת דעה לגיטימית מצדו ביחס לביצוע עבודתם של התובעים.
- חופש הביטוי כבודו במקומו מונח, אך גם לגביו יש להציב גבולות ואין בשימוש באמרה "הנאצים פה" כדי להביע דעה כלשהי על התנהלות התובעים במסגרת תפקידם הציבורי. השימוש בביטוי זה אינו יכול להוות דרך להבעת דעה לגיטימית כנגד עובד ציבור.
58. משקבעתי כי לתובע לא עומדת הגנת תום הלב, אין מקום להמשיך ולדון בהוראות סעיף 16 לחוק.
59. לאור כל האמור לעיל, אין בחלופות שבסעיף 15 לחוק כדי להוות טענת הגנה לנתבע 1 כנגד תביעתם של התובעים.
- שלב רביעי – הסעדים:**
60. משקבעתי כי אמרתו של הנתבע 1 מהווה פרסום ולשון הרע ולא עומדת לו אחת מההגנות בחוק, יש לבחון את סוגיית הסעד.
61. התובעים העמידו את תביעתם על סך של 75,000 ₪.
62. התביעה הוגשה כנגד שלושה נתבעים, כאשר כל אחד ביצע פרסום נפרד.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

- 1 דא עקא, התובעים לא פירטו בתביעתם את הסכום שנתבע מכל אחד ואחד מהנתבעים. 63
- 2
- 3 בפתח דיון ההוכחות ולאור הערת בימ"ש, ביקשו התובעים להעמיד את התביעה כנגד הנתבע 64
- 4 1 על סך של 50,000 ₪ ואת התביעה כנגד הנתבעת 2 על סך של 20,000 ₪ וזאת בהתחשב
- 5 בהיקף האמרה הפוגעת לטענותם.
- 6
- 7 כנגד הנתבע 3 ניתן פסק דין שיתן תוקף של פשרה להסכם שבין הצדדים ועל כן הופחת הסך
- 8 של 5,000 ₪ מסכום התביעה.
- 9
- 10 הנתבעים מתנגדים לכימות סכום התביעה כנגד כל אחד ואחד מהם באופן שרירותי שכזה. 65
- 11
- 12 לאחר ששקלתי טענות הצדדים הגעתי למסקנה כי זכותם של התובעים לכמת את התביעה 66
- 13 באופן שבו ביקשו לעשות כן.
- 14 למרות שמן הראוי היה שהאמור היה בא לכדי ביטוי במסגרת כתב התביעה, די בהצהרתם
- 15 של התובעים טרם דיון ההוכחות בנוגע לסכום שנתבע מכל אחד מהנתבעים.
- 16
- 17 סעיף 7א' לחוק איסור לשון הרע קובע: 67
- 18
- 19 (א) הורשע אדם בעבירה לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייבו לשלם לנפגע פיצוי שלא
- 20 יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק; חיוב בפיצוי לפי סעיף קטן זה, הוא כפסק
- 21 דין של אותו בית משפט, שניתן בתובענה אזרחית של הזכאי נגד החייב בו.
- 22
- 23 (ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם
- 24 לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.
- 25
- 26 (ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע,
- 27 רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור
- 28 בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק.
- 29 (ד) לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם
- 30 אחת.
- 31
- 32 (ה) הסכומים האמורים בסעיף זה יעודכנו ב-16 בכל חודש, בהתאם לשיעור עליית המדד
- 33 החדש לעומת המדד הבסיסי; לענין סעיף קטן זה –
- 34 "מדד" – מדד המחירים לצרכן שמפרסמת הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה;
- 35 "המדד החדש" – מדד החודש שקדם לחודש העדכון;
- 36 "המדד הבסיסי" – מדד חודש ספטמבר 1998.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

68. סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע שכותרתו "הקלות" קובע:

בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

(1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;

(2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;

(3) הוא לא נתכוון לנפגע;

(4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים.

69. בתא"מ 18962-08-17 דדון נגד גוזלן ואח' (פורסם בנבו) סקר בימ"ש ארוכות את גובה הפיצוי במקרה של לשון הרע כנגד עובדי ציבור (ר' סעיף 132 לפסק הדין).

על מנת שלא להכביר במילים אקצר ואציין שבהתאם לפסיקה שהוצגה בפסק דין זה, הפיצוי בגין אמרה שמהווה לשון הרע נע בין 15,000-85,000 ₪. בפסק דין זה קבע בימ"ש פיצוי בסך של 33,000 ₪ בגין אמרות כנגד פקחית עירייה.

70. בתא"מ 39963-02-17 (אוזכר לעיל), בחן בימ"ש את השימוש באמרה "חלחולת נאצית" ומספר אמרות נוספות ובית המשפט פסק פיצוי בסך של 28,000 ₪ (ללא הוצאות) ולאחר קיזוזים 12,000 ₪ (ללא הוצאות).

71. ומן הכלל אל הפרט, בענייננו אנו מדובר ב-4 תובעים עובדי ציבור.

72. התובעים העמידו תביעתם כנגד הנתבע 1 בסך של 50,000 ₪ עבור ארבעתם.

73. בהתחשב בפיצוי הנתבע עבור כל אחד ואחד מהתובעים, מדובר בסך של 12,500 ₪ לכל תובע שכפי שצינתי לעיל סכום זה נמוך משמעותית מכל סכום אחר שנפסק במקרים דומים של לשון הרע כנגד עובד ציבור.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

74. לאור המפורט לעיל, תביעתם של התובעים כנגד הנתבע 1 מתקבלת במלואה.
75. לא מצאתי שיש להקל בפיצוי המבוקש מעבר לאמור.
- ראשית, כפי שצוין לעיל, התובעים העמידו תביעתם של כל אחד ואחד מהם במשורה. נוסף בזאת הנתבע לא הביא בפני כל טעם שיש בו כדי להצדיק הקלה בפיצוי בהתאם להוראות סעיף 19 לחוק.
- אין די בטענתו של הנתבע 1 שלא התכוון לפגוע כאשר פרסם תגובתו תחת תמונתם של התובעים והוא לא הציע את התנצלותו או הסברו, אלא במהלך הדיון.
- אמרתה של הנתבעת 2:**
76. אין מחלוקת בין הצדדים שהנתבעת 2 פרסמה את אמרתה "נבלות ללא בושה" בתגובה לפוסט שהועלה בדף UCI.
77. בשלב הראשון יש לבחון אם אמרתה של הנתבעת 2 מהווה לשון הרע.
78. לטענת הנתבעת 2 האמור אינו מגיע לכדי לשון הרע.
79. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בעניינה של הנתבעת 2 הגעתי למסקנה כי למרות הביטוי הלא הולם תחת תמונתם של התובעים, האמור אינו מגיע לכדי לשון הרע.
80. בתיק אזרחי (דימונה) 53154-09-12 גור נ' אבידן (פורסם בנבו) התייחס בימ"ש לפרסום במרשתת בדברים הבאים:
- "המרשתת (אינטרנט) היא בגדר "כיכר העיר" החדשה, ובית המשפט העליון קבע, כי אין בעובדה שפרסום כלשהו הינו וולגרי, בוטה, או אף אם יש פער בולט בין נחרצות הדיעות המבוטאות בו לבין התשתית העובדתית התומכות בהן, כדי להוציאו מתחום ההגנה של חירות הביטוי. ר' רע"א 444/07 מור נ' ברק אי. טי. סי. (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומי בע"מ.
- מנגד, אין בעובדה, כי פרסום כלשהו הועלה בתווך הווירטואלי, כדי למנוע חיוב בעוולה של הוצאת לשון הרע, במקרים המתאימים. ר' בפסק הדין הנזכר לעיל:
- הזכות לשם טוב ולכבוד אינה מתאיינת במרחב הווירטואלי ואין להסכין עם הילכדותה ברשת.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

- 1
2 אם כי, נאמר שם עוד, כי יש להחיל את דיני לשון הרע על פרסומים במרשתת "בשינויים
3 המתחייבים", תוך שבית המשפט לוקח בחשבון, כי לעיתים קרובות ניתן משקל מועט
4 להתבטאות במסגרת זו, והפרסום המשמיע גם "נבלע בהמון".
- 5
6 81. הפסיקה דנה רבות בגבול הדק שנע בין אמרה או ביטוי שמהווה לשון הרע, לבין ביטוי או
7 אמרה שאינם מגיעים לכך.
8
9 82. בת"א 23360-06-09 פדידה נ' אדוני (פורסם בנבו) חזר בימ"ש על ההלכה לפיה:
10
11 "ראשית לא כל גידוף וקללה מהווים עילה לתביעה ולפיצוי על פי חוק איסור לשון הרע, אלא
12 הדבר תלוי בנסיבותיו המיוחדות של העניין. בעניין זה יפים דבריו של כב' הש' ריבלין ברע"א
13 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (פסק דין מיום 12.11.2006, פורסם במאגרים
14 המשפטיים [פורסם בנבו]): "... סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-
15 מאד, ועל כן להוות משום "לשון הרע". עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, עילת
16 תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע. "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים
17 החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב' לשון הרע'
18 תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח
19 יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות
20 לא תגרום עוד לפגיעה ממשית" וכך נאמר בעניין זה על ידי א. שנהר בספרו דיני לשון הרע
21 (1997) בעמ' 133: "לצורך ההכרעה בשאלה האם מהווים דברי גידוף "לשון הרע", ישקול
22 בית המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת
23 הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים ואם יתברר שהדברים נאמרו ברוגז
24 ובכעס, או תוך חילופי עלבונות, ייטה בית המשפט שלא לראות בדברים "לשון הרע"
25 המקימה עילת תביעה."
26
27 83. משכך פני הדברים, למרות שמן הראוי היה שלא להשתמש בגידוף "נבלות" עדיין יש לראות
28 באמור אך כגידוף שלצערנו לקוח כחלק מהחיים החברתיים במדינה, אך אין בגידוף זה כדי
29 להגיע לרמה הנדרשת של לשון הרע.
30
31 84. אין להתעלם גם מכך שהפרסום נעשה כתגובה לפוסט במרשתת, שם לעיתים הפרסומים
32 והתגובות וולגרים ובזים כמו במקרה דנא, אך כאמור אין הוא מגיע לכדי לשון הרע.
33 במסגרת זו יש להבדיל בין גידוף לבין השמצה שיש בה כדי להוות לשון הרע כתגובת הנתבע
34 1.
35
36 85. לאור האמור לעיל, איני רואה הצורך להמשיך לדון ביתר טענותיה של הנתבעת 2.

בית משפט השלום ברמלה

17 נובמבר 2020

תא"מ 31804-10-19 זינגרמן ואח' נ' אמדורסקי ואח'

סוף דבר:

86. לסיכומם של דברים, התביעה כנגד הנתבע 1 מתקבלת במלואה.
הנתבע ישלם לכל תובע את הסך של 12,500 ₪.

87. כמו כן, הנתבע 1 יישא בהוצאות התובעים בסך של 1,875 ₪ אגרת בימ"ש וכן בשכ"ט עו"ד
בסך של 11,700 ₪.

הסכומים ישולמו תוך 30 ימים.
במידה והסכומים לא ישולמו במועד הנקוב לעיל, יישאו הסכומים הפרשי הצמדה וריבית
כדין מיום פסק הדין ועד למועד התשלום המלא בפועל.

88. התביעה כנגד הנתבעת 2 נדחית.
מן הראוי היה שהנתבעת 2 לא היתה מתבטאת באופן בו התבטאה כלפי עובדי ציבור ועל כן,
למרות דחייתה של התביעה כנגדה, איני עושה צו להוצאות.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית משפט מחוזי מרכז – לוד.
המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתן והודע היום, א' כסלו תשפ"א, 17 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

ניצם דף. רשם בכיר